

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Aciores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Aciores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

§. III. Nostra pro principali conclusione argumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

raliter certa, & omnis minus probabilis est non probabilis; ergo nisi Probabilioristæ suis principiis renuntient, ostendere non possunt, quod repugnet certitudo in iudicio reflexo Probabilistarum, seu quod iudicium reflexum non sit, nec esse possit ipsis Probabilistis moraliter certum.

N. 15. Confirmo; quia tantum abest, ut Probabilioristæ nixi suis principiis ostendere possint repugnantiam certitudinis, quin iisdem admissis evidenter sequitur, quod sententia affirmans licitum usum minus tutæ minus probabilis sit ipsis Probabilistis moraliter certa: etenim omnis longè probabilior est moraliter certa, & nulla minus probabilis est probabilis: (sunt principia Probabilioristarum) sed sententia stans pro licito usu minus tutæ minus probabilis est Probabilistis longè probabilior oppositâ negante; & sententia negans est iisdem Probabilistis minus probabilis, adeoque non probabilis: (nam omne minus probabile, juxta Probabilioristas, est non probabile) ergo sententia affirmans licitum usum minus tutæ minus probabilis, stantibus Probabilioristarum principiis, est ipsis Probabilistis moraliter certa: ergo tantum abest, ut Probabilioristæ, stantibus suis principiis, probare possint, quod sententia stans pro licito usu minus tutæ minus probabilis nequeat esse Probabilistis moraliter certa, quin stantibus Probabilioristarum principiis, ipsi Probabilioristæ (immo & Probabilistæ, si iisdem utantur) evidenter probant, quod opinio stans pro minus tutâ minus probabili sit ipsis Probabilistis moraliter certa.

N. 16. Dixi in assertione, quod Probabilioristæ ad summum, si utantur Probabilistarum principiis, probare possint, quod iudicium Probabilioristarum de licito usu minus tutæ minus probabilis nequeat esse Probabilistis moraliter certum: (at si Probabilioristæ utantur principiis Probabilistarum, eo ipso sua principia destruunt) etenim Probabilistarum principium est, quod minus probabilis, stante oppositâ probabiliori, maneat probabilis; adeoque possunt Probabilioristæ ex hoc principio ita arguere: Quoties minus probabilis manet probabilis, eo ipso oppositâ probabilior non est moraliter certa: sed sententia negans licitum usum minus tutæ minus probabilis manet saltem probabilis: ergo sententia affirmans ejus usum esse licitum, non est moraliter certa.

N. 17. Ecce si Probabilistæ concludi nolint, negare debent, quod sententia negans maneat probabilis; quod durum videbitur; si enim tucantur, quod negans maneat probabilis,

eo ipso affirmans erit tantum probabilior, non autem moraliter certa iisdem Probabilistis: ergo Probabilioristæ ad summum probare possunt sententiam stantem pro licito usu minus tutæ minus probabilis non esse ipsis Probabilistis moraliter certam, si Probabilioristæ principiis Probabilistarum utantur; & ipsi Probabilistæ concedant esse sibi probabilem sententiam negantem licitum usum minus tutæ minus probabilis.

Quod si Probabilistæ negent, ut revera negare possunt, sententiam negantem licitum usum minus tutæ minus probabilis esse sibi probabilem; quatenus certum illa videtur, quod nulla lex obliget, nisi sit certa; & quod nemo teneatur lege naturali ad perfectius, adeoque nec ad tutius, nec ad probabilius, sed satis ad tutum, & certo probabile; tunc Probabilioristæ ne quidem utendo Probabilistarum principiis probare poterunt, quod repugnet, ut sententia de licito usu minus tutæ minus probabilis sit ipsis Probabilistis moraliter certa.

Ex hoc constat, quàm infirma sint Probabilioristarum principia; iis enim admissis, evidenter probatur oppositum ejus quod intendunt. Quod enim Probabilioristæ intendunt est, ostendere repugnantiam certitudinis in iudicio reflexo Probabilistarum. Quod probant, est, quod tale iudicium sit ipsis Probabilistis moraliter certum. Constat etiam, quod Probabilistæ dupliciter probare possunt sententiam affirmantem esse sibi moraliter certam: 1. utendo ad hominem principiis Probabilioristarum, hoc modo: Omnis propria post diligens rei examen apparet longè probabilior oppositâ est moraliter certa: sed sententia affirmans licitum esse usum minus tutæ minus probabilis, inquit Probabilistæ, est propria, eaque nobis post diligens examen est longè probabilior oppositâ negante: ergo est nobis moraliter certa: 2. utendo argumentis adeo robustis, quæ omnem ab oppositâ tolerant probabilitatem; qualia sunt, quod nisi lex certò constet, nec certò obligat; quod nemo ex obligatione naturali teneatur ad perfectius, adeoque nec ad probabilius; & sic negando, quod sententia obligans ad probabiliorem, aut tutiorem, sit sibi probabilis.

§. III.

Nostra pro principalis conclusionis argumenta.

SUMMARIUM.

S. Thom. ait, quod stans inter contrarias opiniones possit esse certus de non peccato, nempe formalis.

formali, et si sit incertus de materiali, n. 20.
Laudatur Caietanus, n. 21.

Qualiter ex Caietano, stans inter oppositas opinio-
nes fieri possit certus de non peccato, n. 22.

Scholium in doctrinam Caietani à n. 23. ad 26.

Distinguit inter iudicium directum, & reflexum, n. 23.

Videtur Probabilista Reflexista, n. 24. & 25.

Non repugnat, ut vult P. Elizab. & P. Man.
ut iudicium reflexum sit certum, directum sit
incertum, ibid. & n. 26.

Utraque praemissa, ex qua deducitur iudicium
reflexum, potest esse certa, n. 27.

Si formari potest duplex praemissa certa ex qua
inferatur licitus, immo necessarius usus opi-
nionis probabilioris, etiam formari poterit
utraque certa de licito usu minus probabilis,
n. 28.

Peto à Probabilioristis praemissas certas, ib. &
n. 29.

Probo paritatibus, n. 30.

Possum de incerta licentiâ formare dictamen re-
flexum certum de licentiâ, ib.

Patet in obediēte, ib.

Sicut ex errore invincibili elici potest certitudo
de eo sequendo, ita ex probabilitate certitudo
de ea sequenda. Est contra P. Elizab. dicentem
se hoc non posse capere, n. 31. 32.

Nullus Anti-Probabilista impugnare potest cer-
titudinem iudicii reflexi, nisi se impugnet,
n. 33.

Cum usus probabilissima sit licitus, ergo unde su-
matur certitudo de illius usu licito, n. 34.

Offendo quod inaniter ex incertitudine dictami-
nis Anti-Probabilista impugnent Probabili-
stas, n. 35.

In omni opinione integra difficultas, ib.

quam sequitur; & simul esse practice certus
se non peccare eam sequendo: ergo stante
speculativa incertitudine opinionis directae,
seu an sit licitum tale opus, potest quis esse
reflexe certus practice, quod tale opus sibi
hic, & nunc liceat.

Quia verò Probabilistae Reflexistae, vio-
lata urbanitatis regula, excipiuntur à P. Mu-
nieffa alligente eos ad suum reflexionum vo-
luntarium reverti; & quia P. D. Thyrsus,
modestissime tamen, ait nullum Cardinalem
stare pro Probabilistis, ideo opera pretium
erit uberius exponere, quae tradit D. Perea à
n. 56. ex C. Caietano; quem nemo negabit,
sive ingenium, sive autoritas spectetur,
Modernis Purpuratis parem, si non supe-
riorem.

Tantus ergo vir tom. 1. opusc. tr. 31. respons.
23. quærens, qualiter, stantibus contrariis
circa licitum, & illicitum opinionibus, pos-
sit quis omnem prudentem peccati formidi-
nem tollere, & fieri certus de non peccato,
refert quasi tres sententias. Una dicit, quod
siquis magis habeat scrupulum de illicito,
peccat, si opus exequatur. Altera, quod si
quis magis credat esse licitum, adhuc tamen
hesitet, an sit licitum, non peccat. Postre-
ma dicit, quod ut quis licite operetur, adeo
certa fides haberi debet, ut excludat omnem
dubitationem, alias peccabit contra consci-
entiam, si cum formidine alterius partis ope-
retur. Ipse autem Caietanus refutat secun-
dam, quæ videtur ipsissima Probabiliorista-
rum sententia, & amplectitur postremam; &
subdit: Dicendum, quod si scrupulus
occurrat ex parte appetitus, ut contingit ti-
mentibus peccare in aliquo casu, & nesciunt
quare; sive ex parte rationis, ut contingit
eis, qui ex aliqua ratione magna, medioeri,
vel levi fluctuant, distinguere oportet de
modo, an huiusmodi hesitatio, seu vacilla-
tio sit modo speculativo, vel modo practico;
hoc est, an dubitet de licito, vel illicito se-
cundum se; vel ut est ratio operis sui hic, &
nunc. Hæc Caietanus.

Ecce acutus vir, ut scitè notat D. Perea N.
n. 57. aperte distinguit opinionem directam, 23.
quam vocat speculativam, à iudicio reflexo D. Perea
practico, quo homo hic, & nunc stantibus Cale,
omnibus principiis, cum quibus operatur,
iudicat sibi hic, & nunc licere pulsare die
festo. Ecce etiam quomodo combinet certi-
tudinem iudicii reflexi de non peccato cum
probabilitate opinionis directæ.

Prosequitur Caietanus: Nam si quis du-
bitaret, an pulsare die festo sit illicitum, &
tamen non dubitaret sibi hic esse licitum
pulsare, iste non peccaret pulsando, quan-
tum-

N. 20. S. Tho. Caiet.
Am verò principalis conclusio probatur
ex S. Thom. dicente, quod quis stans
inter probabiles opiniones contrarias ha-
bere possit certitudinem exclusivam omnis
dubii, ita ut certus sit se non peccare. Simi-
liter C. Caietanus in Sum. verb. Opinio, ait,
quod licet qui se committit opinioni, com-
mittat se regulæ ambiguae, adhuc tamen
homo opinans habere potest certitudinem;
& subdit: Hæc intellige de opinione proprie di-
ctâ, quæ est cum formidine alterius partis. Ne-
que enim propterea aliquid opinione tenetur, quia
diversi Doctores contraria sentiunt, quoniam
cum huiusmodi contrarietate stat, quod una pars
sit ratione sufficienti ad moralem certitudinem
soluta. Ecce S. Thom. ejusque acutissimus
Interpres conveniunt, quod homo stans
inter contrarias Doctorum opiniones adhuc
esse possit certus de non peccato; id est, esse
incertus de veritate speculativâ opinionis,

tuncumque magna esset dubitatio apud eundem de actu pulsandi secundum se, an sit licitus, vel illicitus; & quantumcumque esset maximus timor de eodem. Hæc Caietanus. Ecce in terminis sententia Probabilistarum Reflexistarum, nempe quod ego possim esse certus practicè de non peccato pulsando, etsi prius directè dubitem, aut habeam maius, vel minus fundamentum asserendi, quod pulsare sit licitum.

N. Progredditur: Quod si certitudo speculativa requireretur, non tantum rudes, sed Doctores passim se periculo exponerent, etsi se habere certitudinem, & evidentiam veritatis speculativæ pertinaciter assererent: quare hæsitatio magna, vel parva de fide certâ, aut incertâ liciti, vel illiciti non est spectanda absolute; id est, non est curanda hæsitatio præcedens, & nixa iudicio directo de licito, vel illicito; sed ipsa ratio operandi in singulari consideranda: si enim applicatio ad operandum sit certa, quidquid in ratione fluctuat, est scrupulus despicendus: si autem applicatio ipsa fluctuet circa rectum, vel obliquum moris, est scrupulus conscientiæ, contra quem non licet agere. Hæc fere ad litteram Caietanus, vel in se legendus, vel in Perea, qui eum fideliter citat. Ego sanè non sum Probabilista Reflexista; at negare non possum luce clarius mihi esse, quod Caietanus talis sit; nam totam rationem operandi licitè refundit in dictamen reflexum, seu applicationem, nil curans formidinem, sive magnam, sive parvam, quæ est in directo. P. Mun. Hæc si legisset P. Eliz. rejectus à me d. 18. sect. 7. §. 1. & P. Muniesia, non dixissent repugnare, ut iudicium reflexum sit certum, quoties directum est incertum.

N. Affert Caietanus rationem suâ mente dignam; quia conscientia non est scientia, sed applicatio cognitionis ad opus, & ideo scrupulus conscientiæ est ille tantum, qui est in applicatione; omnis autem alius scrupulus, seu formido, quæ non tangit applicationem, non opponitur conscientiæ. Ecce Caietanus despicendam dicit omnem formidinem in istam ipsam iudiciis directis, dummodo nulla detur formido circa applicationem eorum iudiciorum, seu circa dictamen reflexum. Quare Caietanus non tantum est Probabilista, quatenus non distinguit inter iudicium directum probabile, & probabilius, sed universalem tradit operandi regulam per iudicium reflexum certum, sive iudicium directum sit magis, sive minus formidans speculative: sed est Probabilista Reflexista, quatenus totum refundit in applicationem iudicii directi, seu in dictamen reflexum; imò

ita est Reflexista, ut contentus sit dictamine certo reflexo de probabilitate; non enim requirit, ut operaturus assentiatur ex motivo directis opinioni de licito, sed quod ex Cæcæ reflexis hic, & nunc iudicet se non peccare. Alia pro se ex Caiet. dat D. Perea n. 59. contra C. Aguirre, & P. D. Thyrsium.

Probatur 2. Eatenus repugnaret iudicium N. speculativum moraliter certum reflexum supra licitum utum opinionis minus, certamen probabilis practicæ, quatenus formari non possunt præmissæ certæ reflexæ, ex quibus sequatur hoc iudicium speculative moraliter certum, Ergo mihi licet operari iuxta opinionem minus, certo, tamen practica probabilem: sed falsum est dari non posse præmissas certas, ex quibus illud iudicium sequatur: ergo &c.

Minor probatur 1. quia iidem Probabilioristæ, qui dicunt iudicium certum reflexum supra usum licitum opinionis minus, certum tamen probabilis repugnare, iidem docent formari posse iudicium certum, & evidens de licito usu opinionis probabilioris; ita in terminis P. D. Thyrsius diff. 4. a. n. 50. Palanco, & alii: immò aliqui ex Probabilioristis docent tale iudicium reflexum certum, & evidens de licito usu probabilioris esse necessarium; ita P. Scildere, & M. Mart. de Prado: sed si de licito usu, immò de obligatione sequendi probabiliorum, & omittendi minus probabilem, formati potest dictamen reflexum certum, & evidens, multo magis formare poterit dictamen falsum certum, si non evidens, de licito usu minus probabilis: ergo &c. Minor probatur, tum quia rogo Probabilioritas, ut mihi dent præmissas certas, & evidentes, ex quibus deducatur contra Tutoristas, quod liceat sequi minus tutam probabiliorum, omittâ tutiori minus probabili; & quales illi daturi sunt præmissas certas pro licentiâ probabilioris minus tutæ contra tutiorem minus probabilem, tales dabunt Probabilistæ pro licentiâ minus tutæ minus probabilis contra tutiorem probabiliorum: tum quia tanta est distantia inter certitudinem dictaminis reflexi de licito, immò obligatorio usu probabilioris, & certitudinem dictaminis de licito usu minus probabilis, quanta est distantia inter præmissas utriusque dictaminis, seu rationes utriusque sententiæ; una, quæ ita obligat ad probabiliorum, ut obliget ad omissionem minus probabilem; altera, quæ ita deobligat à probabiliori, ut approbet tamquam licitum usum minus probabilis: ergo cum ex dictis d. 12. 13. & aliis, quibus rationes Adversariorum solvi-

solvimus; conflet earum rationum, quantum ad obligationem sequendi tutiorem probabiliorum, nullitas; & simul ex dictis d. 11. conflet nostrarum rationum saltem collectivè sumptarum, quoad licitum minus tutæ minus probabilis usum, certitudo moralis, eo ipso si ab Adversariis formari potest dictamen illis certum, & evidens de licito, immò de obligatorio usu probabilioris, omiſſa minus probabili; cur non poterit à Probabilistis formari dictamen evidens, aut saltem sibi moraliter certum de licito usu minus probabilis? Ergo non repugnat iudicium saltem moraliter certum de hac speculativâ veritate, Licet sequi minus tutam minus probabilem.

N. 29. Consultat Lector nostras rationes, & colliget eas esse tales, ut illis opus habeant Probabilioristæ, tum ut se liberent à nostris instantiis, tum ut se eximant à rationibus Tutoristarum negantium licentiam sequendi probabiliorum minus tutam, omiſſa tutiori minus probabili; & legat rationes Probabilioristarum, & colliget eas ab illis deferendas, ut se liberent à modernis erroribus.

N. 30. Eadem minor probatur 2. paritatibus, quibus subscribunt Adversarii: nam de re incertâ, an liceat, formari potest syllogismus reflexus evidens de ejus licentiâ: ex. gr. incertum mihi est, an liceat pingere die festo, an licet possum omittere pensum diurnum; & tamen accedente Superioris præcepto formare possum syllogismum evidenter de licentiâ picturæ die festo, & de omiſſione pensu diurni, hoc modo: Omne quod est incertò licitum, fit, Superiore præcipiente, certò licitum; sed, an pictura liceat die festo, est mihi incertò licitum: ergo accedente Superioris præcepto fit mihi certò licita pictura die festo: ergo à pari, etsi opinio de licentiâ picturæ sit mihi incerta, potest tamen accedente principio mihi certò de licito usu minus probabilis, ipsa opinio minus probabilis, ut substantia syllogismo reflexo certa de licito ejus usu, fieri nobis certò licita, hoc pacto: Sequens opinionem invincibiliter probabilem practicè, seu prudentem de non peccato non peccat: sed opinio stans pro licentiâ picturæ apparet mihi invincibiliter certò probabilis; ergo eam opinionem de licentiâ picturæ sequens non peccat. Maior est nobis moraliter saltem certa ob tot argumenta allata d. 11. & longo excessu probabilior oppositâ; quomodo enim peccat, qui prudenter agit, & qui operatur contra legem, cujus existentia prudenter negatur, etsi prudentius etiam affirmari posset? Consequentia est legitima, adeoque

etiam certa. Lege P. Moya tom. 2. qu. 9. n. 3. P. Moy. Quare licet sit mihi directè speculativè incertum, immò possit esse directè speculativè falsum, quod liceat pictura die festo; non tamen est falsum, quin speculativè reflexè certum mihi est, quod liceat pictura, quoties est mihi prudenter, seu certò probabiliter licita, est enim tam certum, quam certum est licitum sequi opinionem certò probabilem, aut probabiliorum; etenim iudicium reflexum habet pro objecto opinionem probabilem, aut probabiliorum.

Confirmo; quia sicut Adversarii putant N. se formare dictamen reflexum certum de illicito usu minus probabilis; & sicut Probabilioristæ dictamen certum de licito usu probabilioris minus tutæ; & econtra Tutoristæ dictamen certum de illicito usu probabilioris minus tutæ; & plures horum Doctorum dicunt suam sententiam esse sibi moraliter certam: ita Probabilistæ poterunt formare sibi dictamen reflexum certum de licito usu minus probabilis minus tutæ.

Quod si P. Eliz. dicat se hoc non intelligere, quomodo ex probabilitate elici possit certitudo; quæro, an intelligat quomodo ex errore invincibili possit elici certitudo de eo sequendo? & quomodo ex probabilitate elici possit certitudo de eâ sequendâ? Vtique P. Eliz. hoc intelliget, si meminerit, quod docet, ex non inventione veritatis elici veritatis inventionem; & si distinguat inter objectum actus directi, & objectum actus reflexi; facile enim videbit, me posse esse certum de probabilitate opinionis, quin sim certus de ejusdem opinionis veritate.

Quapropter nullus, sive Tutorista, sive N. Probabiliorista, potest impugnare certitudinem iudicii reflexi admissi à Probabilistis; impugnare, inquam, tamquam impossibile, quod illud iudicium reflexum sit certum, nisi se ipsos impugnent. Quæro enim, an iudicium reflexum de licito, immò necessario usu opinionis probabilioris, aut tutioris sit certum? Si negabunt, quæram, unde nam certitudo derivetur in hanc opinionem probabiliorum, *Licet pictura die festo*, vel in hanc tutiorem, *Non licet pictura die festo*; nam necesse est, ut ultimum conscientie iudicium sit certum de non peccato, ne peccem, aut de honestate, ut honestè operer? Si affirmabunt: quæram à Probabilioristis, quomodo hoc iudicium reflexum sit certum, *Necesse est pingere die festo*; & à Tutoristis hoc, *Necesse est non pingere die festo*? Si dixerint Probabilioristæ esse certum, quia deducitur ex his præmissis certis, *Licitum est sequi probabilem minus tutam; immò necessarium est sequi probabilem*.

probabiliorem præ minus probabili; & Tutioritæ esse certum, quia deducitur ex his, *Licitum, immo necessarium est sequi tutiorem minus probabilem*: si, inquam, hoc dixerint, utique nihil dicent; tantum enim abest, ut hæc duæ præmissæ sint certæ, quin sunt nobis certò fallæ.

N. Demum de fide est ab Alex. VIII. quòd
34. liceat sequi probabilissimam: quæro igitur,
Alex. undenam in opinionem probabilissimam deri-
VIII. vetur certitudo? non enim ideo est specu-
lative certa ex se, ut omnes docent. Si dicant non requiri certitudinem speculativam, verum dicent, & catholicè dicent. Si dicent esse practicè certam ex se, dicent quod nos diximus *disp. 18. sect. 8.* atque adeo omnia argumenta contra certitudinem practicam, quam docuimus, intrinsecam cuique opinioni certò probabili, infringentur paritate liciti usus opinionis practicè probabilissimæ. Si dicant opinionem probabilissimam non esse regulam immediatam, formalem, & proximam operationis, sed aliud iudicium reflexum speculative certum de licito usu opinionis probabilissimæ; tunc adhuc toto hoc admissò, dabunt mihi, quod volo; eo enim ipso concedent, quòd possit dari actus reflexus speculative certus circa opinionem probabilissimam; ergo etiam circa minus probabilem; ergo non repugnat iudicium moraliter certum de hæc speculative veritate, Licet sequi opinionem certò practicè, etsi minus probabilem. Quare ego dictum iudicium certum reflexum supra licitum usum opinionis probabilis, aut probabilioris refutabo infra tamquam non necessarium, non tamquam chimericum; nam eadem utriusque ratio.

N. Ex quo patet, quàm inaniter Anti-Pro-
35. babilistæ impugnent licitum minus probabilem usum; cum enim, inquirunt, nec minus probabilis sit certa, nec certum sit reflexum iudicium supra licitum minus probabilem usum, consequenter operans operabitur sine dictamine certo. Inaniter, inquam, cum enim omnis opinio probabilior, aut tutior non sit ex se certa, nam probabilior stat semper intra sphaeram probabilitatis, etsi maioris, non autem attingit certitudinem; tutior autem sæpe sit minus, immò nullo modo probabilis, & sæpe sit falsa; quin etsi tutior sit probabilior, sit semper incerta de veritate: rursus cum nec certum sit licere semper, tantum abest, necessarium esse sequi tutiorem, & probabiliorem, nam sæpe est impossibile eas sequi, consequenter sequens tutiorem, aut probabiliorem operabitur sine dictamine certo. Ecce igitur integra semper

difficultas contra omnem sententiam, sive Probabilistarum, sive Probabilioristarum, sive Tutoristarum; ergo inaniter ex incertitudine dictaminis Probabilioristæ, & Tutoristæ impugnant Probabilistæ; quæcumque enim sententiâ admittat, sive affirmante ulum licitum, cuiusvis opinionis certò practicè probabilis, sive negante, quæram semper, undenam certitudo derivetur in ultimum dictamen? Si certitudo practica est illi intrinseca; dicent quod ego dixi *d. 18. sect. 8.* Si extrinseca ab alio dictamine reflexo supra licitum usum opinionis certò probabilis, aut probabilioris, aut tutioris, quæram præmissas speculative certas syllogismi reflexi.

SECTION II.

Argumenta P. Elizaldæ, quibus possibilitatem certitudinis in iudicio reflexo a Probabilistis Reflexivistis admittisse negat.

§. I.

Ejus argumenta.

SUMMARIUM.

Ait quæstionem esse de subiecto non supponit, n. 36. Cur? Ibid.
Ait impossibile, & non necessarium dictamen certum de non peccato, ne peccemus, n. 36. 37.
Ait hanc præmissam, Licet sequi minus probabilem, non esse certam, n. 38.
Quia hæc propositio, consului, ergo non peccavi, tantum abest ut certa sit, quin est radix plurimum malorum, n. 39.
Quia tantum tribuimus consilio humano, si habet certitudinem, quantum si Deum consultorem haberemus, n. 40.
Quia ut quis habeat certitudinem conscientie debet esse certus se sollicitudine peccata usum, adeoque se esse humilem, misericordiam Dei amantem, immò mensura diligentia necessaria est incerta, n. 41.
Ait hanc maiorem, Omnis hic, & nunc putans se non peccare, non peccat, esse tantum veram cum hac conditione, si nil omisit earum, quæ debuit; nemo autem est certus semper de hoc, n. 42.
Quia certitudo conscientie opponitur timori, quem Scriptura inculcat, n. 43.
Quia homo esset certus se esse in gratiâ, quod est contra Tridentinum, ib.
Quia nil plus requiritur, ut quis sit certus de gratiâ, quam quòd sit certus se in nulla suo actu peccasse, n. 44.
Quia non darentur peccata occulta, quod est contra Fidem, n. 45.
Quia nulla datur certitudo de dignâ susceptione Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, n. 46. Quia